

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. V.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 9. 2017, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních deliktů (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2016, č. j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 15. 3. 2016 v X hod v R. na ulici H. 477 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě brojil žalobce proti napadenému, jakož i prvostupňovému, rozhodnutí následujícími námitkami.
5. V první žalobní námitce žalobce konstatoval, že v odvolacím řízení uplatnil námitku podjatosti proti všem oprávněným úředním osobám správního orgánu I. stupně i žalovaného, jakož i proti starostovi obce Židlochovice a hejtmanci Jihomoravského kraje, a to z důvodu, že mají být tyto úřední osoby na rozkaz starosty/hejtmana motivovány k vydávání odsuzujících rozhodnutí. Žalovaný při vyřizování této námítce pochybil již v tom, že o ní rozhodoval výhradně sám, neboť pokud byla námitka podána i proti hejtmanci kraje, mělo nejprve o námitce rozhodovat Ministerstvo dopravy. O námitce podjatosti tak rozhodovala osoba, o jejíž nepodjatosti taktéž panovala pochybnost, a námitka nebyla vyřízena s předstihem, což je také podstatnou vadou řízení. Námitka podjatosti proti správnímu orgánu I. stupně nebyla žalovaným vyřízena vůbec.
6. Žalovaný dle žalobce nebyl oprávněn nepřihlédnout k námitce podjatosti vůči hejtmanci kraje. Důvody, pro které žalovaný tuto námitku nevyřídil, jsou odlišné od možností uvedených v ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
7. Žalovaný pouze obecně a bez odůvodnění uvedl, že namítaná závislost neexistuje, avšak nijak to nedoložil, když tvrzení žalobce označil toliko za účelovou nepodloženou spekulaci. Žalobce však navrhoval dokazování, kterým by důvodnost námítce byla postavena na jisto. Žalovaný se však s navrženým dokazováním nijak nevypořádal.

8. Žalobce proto považoval usnesení za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný rozhodoval na základě podkladů, aniž tyto byly přezkoumatelným způsobem učiněny obsahem spisu, a aniž byly provedeny jako důkaz.
9. Ve druhém bodě své žaloby sdružil žalobce námitky týkajícími se nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle žalobce správní orgán I. stupně nijak neřešil a neprokázal, že by MP Židlochovice byla oprávněna měřit rychlost na území obce R.
10. Žalovaný rovněž nijak nevypořádal námitku, že ve výroku absentuje odkaz na ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona.
11. Dále namítl, že správní orgán I. stupně nepopsal způsob, jakým hodnotil jednotlivé důkazy, tedy nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti zjistil z jakého podkladu rozhodnutí a jakým způsobem, ale učinil pouze tzv. souhrnné zjištění.
12. Prvostupňové rozhodnutí je dle přesvědčení žalobce pouze vyplněnou šablonou.
13. Správní orgán rovněž nijak neodůvodnil svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty. Žalobce v tomto směru navrhoval provést dokazování návodem k obsluze a výsledkem strážníka, který měření prováděl. Tyto důkazy pro nadbytečnost provedeny nebyly, ačkoliv z žádného z provedených důkazů nevyplynají parametry použitého rychloměru. Úvahy o fungování rychloměru měl učinit již správní orgán I. stupně a nelze připustit, aby byly absentující úvahy nahrazovány až žalovaným, neboť takový postup zkrátil účastníka řízení na možnosti se odvolat.
14. Správní orgán též ignoroval ten ze znaků dané skutkové podstaty, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, a nijak jeho naplnění neprokazoval a neodůvodnil.
15. Taktéž se správní orgán nezabýval podmínkami měření rychlosti, tj. zejména podmínkami uvedenými v ustanovení § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření, zda bylo měření provedeno v součinnosti s Policií ČR (dále jen „PČR“), zda bylo provedeno na úseku určeném PČR, a nezabýval se zákonností zcela zásadního důkazu, a to výstupem z měření. Správní orgán se nezabýval ani tím, zda měření provedl oprávněný subjekt, a zda byl dodržen požadavek v ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalobce namítl, že se měl správní orgán zabývat tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila. Správní orgán neprokázal, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami s tím, že je zcela zřejmé, že úsek těmito značkami označen nebyl a měření bylo nezákonné. Zástupci žalobce se v právním řádu nepodařilo nalézt právní základ pro skrytý výkon pravomoci obecní policie měřit rychlost podle ustanovení § 79a silničního zákona, proto je měření rychlosti prováděné skrytým způsobem postupem *ultra vires* a nedochází jím k naplnění účelu zákona. Z toho důvodu je nutné dovodit procesní nepoužitelnost takového důkazu. Skryté měření je dle žalobce rovněž diskriminační, neboť je nepřípustné, aby provozovatelé vozidel z jiných států byli beztrestní. Podle názoru žalobce je taktéž nepřípustné, že je měření rychlosti prováděno pouze na automobilech a nikoliv na motocyklech.

16. Správní orgán neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu.
17. Žalobce dále namítl, že ověřovací list k použitým rychloměrům byl vydán v rozporu s právními předpisy, neboť rychloměry ve všech případech ověřoval jejich výrobce. Žalobce již v odvolacím řízení uváděl, že podle informací dostupných na internetu mělo dojít k poškození rychloměrů, resp. úředních značek, a proto navrhoval ohledání a přezkoušení rychloměru, čemuž však žalovaný nevyhověl.
18. Třetí žalobní bod žalobce věnoval námitkám týkajícím se vad výroku. Předně uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména se jedná o ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. Z výroku taktéž nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Popis skutku ve výroku tak neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, když neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Z výroku rovněž není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť z výroku a odůvodnění rozhodnutí není patrný typ rychloměru, jeho výrobce, princip měření rychlosti. Závěrem tohoto bodu žalobce namítl, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Žalobce dále namítl, že správní orgán uložil pokutu podle ustanovení, které v době spáchání údajného správního deliktu ani neexistovalo.
19. Čtvrtým žalobním bodem brojil žalobce proti tomu, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo být nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.
20. V pátém žalobním bodu žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle ustanovení § 125f silničního zákona zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odmítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporuší právní normy dodrží.

21. Šestou žalobní námitkou žalobce namítl, že správní orgán porušil ustanovení o společném řízení, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, neboť jej stíhá současně i za další správní delikt. Žalovaný k tomuto uvedl, že si informaci u správního orgánu ověřil, a že není pravdivá, a že ani žalobce žádné konkrétní řízení neoznačil. Pokud žalovaný vycházel z údajného telefonátu, měl tento učinit přezkoumatelným způsobem obsahem spisu, tj. doložením úředního záznamu o telefonátu do spisu. Žalobci měla být rovněž dána možnost se s tímto důkazem seznámit a vyjádřit se k němu.
22. V posledním bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu dodal, že se v případě nerespektování jeho žádosti na ochranu soukromí obrátí na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.

III. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
24. Ohledně námitky podjatosti odkázal žalovaný na usnesení o námitce podjatosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolací námitkou týkající se oprávnění MP Židlochovice k měření rychlosti v obci R. Žalovaný rozvedl, že správní orgán I. stupně nezůstal pouze u soupisu podkladů, nýbrž zjištěný skutkový stav dostatečně podrobně rozepsal, zabýval se všemi podstatnými skutečnostmi, které z podkladů plynou, a dalšími okolnostmi, kterými bylo třeba se zabývat. Správní orgán nemá povinnost nepřiměřeně podrobně a vyčerpávajícím způsobem hodnotit každou jednotlivou součást spisu a vzájemně tyto části srovnávat, je-li skutkový stav dostatečně patrný a nejsou-li zde žádné pochybnosti o obsahu příslušných podkladů a jejich pravdivosti.
25. Žalovaný svá rozhodnutí nepovažuje za šablonovitá, když svá rozhodnutí vytváří vždy na základě konkrétních skutkových skutečností a konkrétního předloženého spisového materiálu. Namítá-li zmocněnec účastníka řízení v obdobných řízeních stále stejné či krajně podobné námitky, je zcela pochopitelné, že na tyto námitky budou správní orgány reagovat obdobnými argumenty.
26. V předchozím řízení bylo také prokázáno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, což vyplývá ze záznamů o přestupcích a ověřovacího listu, se kterými se žalobce mohl seznámit, čehož ovšem nevyužil. Žalovaný trval na tom, že použitý rychloměr měl platné ověření a není důvod ověření zpochybňovat. K žádné změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného nedošlo, nanejvýše k precizaci některých jeho částí, aniž by byla podstata rozhodnutí a klíčových podkladů měněna. Žalovaný se taktéž v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou neprovedení důkazu ohledáním a přezkoušením rychloměru, návodem k obsluze a výslechem strážníka.

27. Fotodokumentace obsažená ve správním spise je dle žalovaného dostatečně kvalitní, aby bylo zřejmé, že předmětné vozidlo se dopravní nehody neúčastnilo, a ani žalobce v průběhu řízení netvrdil opak.
28. Správní spis rovněž obsahuje všechny relevantní podklady, aby bylo zjevné, že byly splněny všechny podmínky měření rychlosti. Správní orgány přitom nemají povinnost vyčerpávajícím způsobem zkoumat veškeré okolnosti přestupku. Zákon nestanoví žádnou povinnost provádět měření pouze za použití příslušného dopravního značení. Materiální stránkou správního deliktu se žalovaný dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí. Zákon rovněž nestanoví povinnost týkající se zveřejňování místa měření či provádění měření pouze transparentním způsobem. Transparentnost vůči řidiči je zajištěna jeho procesními právy v rámci řízení o přestupku. Nadto se jeví jako absurdní, aby bylo měření rychlosti prováděno pouze s vědomím řidiče, protože takové měření by postrádalo smysl. Námitky žalobce stran diskriminačního měření rychlosti považoval žalovaný za absurdní a účelové.
29. Ve výroku rozhodnutí byla dle žalovaného uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Údaje o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, či jakým konkrétním typem přístroje bylo měření provedeno, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí. Žalovaný sice považoval za pochybení, že bylo ve výroku uvedeno, že byl spáchán přestupek, avšak tato vada dle něj nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že správním orgánem I. stupně bylo odkazováno na správné hlavní ustanovení, dle kterého se pokuta udělila, a bylo použité též správné rozmezí pokuty, přičemž pokuta byla udělena na samé dolní hranici tohoto rozmezí. Správní orgán I. stupně tak rozhodl správně.
30. Povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona poté dle žalovaného není v rozporu s Ústavou. Námitku týkající se zavinění považoval žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou.
31. Stran nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že žalobce existenci jiného řízení nenamítal nikdy v průběhu celého řízení před správním orgánem I. stupně, a ani v žalobě tato řízení konkrétně neoznačil. Vzhledem ke zkušenostem s dřívějším vystupováním zmocněnce žalobce považoval žalovaný toto tvrzení žalobce za účelovou obstrukční taktiku. Žalovaný si tvrzení telefonickou komunikací se správním orgánem I. stupně pouze potvrdil.
32. Vzhledem k výše uvedenému proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh řízení před správními soudy

33. Soud nařídil ve věci na den 12. 9. 2019 ústní jednání.
34. Žalobce ani jeho zmocněnec se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavili, proto bylo jednáno v jejich nepřítomnosti. Žalovaný ve stručnosti odkázal na obsah vyjádření k žalobě.
35. Soud z úřední povinnosti provedl dokazování printscreenem webové stránky města Židlochovice, konkrétně sekce Odbor dopravy a části nazvané jako Objektivní

odpovědnost provozovatele vozidla – měření stacionárními radary MP Židlochovice. K důkazu byl dále proveden dokument „Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad a Rajhradice – stanovisko“ ze dne 5. 6. 2017, č. j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DO-TICH, vydaný PČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odborem služby dopravní policie.

36. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2019, č.j. byla žaloba zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalobce. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č.j. X byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
37. Soud nařídil na 23. 2. 2023 další jednání. Právní zástupce žalobce se z nařízeného jednání omluvil. Soud provedl při jednání dokazování printscreenem obrazovky webové stránky města Židlochovice, konkrétně sekce Odbor dopravy a části nazvané jako Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla – měření vozidel MP Židlochovice, a to již ke dni 3. 1. 2013.
38. Žalovaný pak s ohledem na provedené dokazování navrhnul zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

39. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
40. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
41. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 9. 2019, č.j. X žalobu zamítnul. Oproti kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2022, č.j. X rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku především uvedl, že „[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci - konkrétně neprokázáním toho, zda byl dodržen § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (tedy byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému), resp. s tím související tvrzenou vadou (dokazování této skutečnosti) řízení před krajským soudem. [20] Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí „*obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „*jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*“ [21] Kasační soud předesílá, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související

kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout rovněž k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení převážně pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci. V projednávané věci stěžovatel nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předložit k nim své vyjádření, proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu sice doplnil, ale toliko velice obecně – k předmětné otázce uvedl pouze, že „*správní orgán nijak neřešil zákonné podmínky měření, tj. (...) měření automatizovaným technickým zařízením používaným bez obsluhy a zveřejnění informace o jeho zřízení*“. Za popsané situace nelze správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak konkrétně zpochybněny, a tyto proto považovaly za nesporné. Žalovaný k uvedené obecné odvolací námitce pak uvedl, že „*z předloženého spisového materiálu nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by odvolatelem uvedené podmínky nebyly řádně naplněny, a ani odvolatel žádné konkrétní skutečnosti, které by splnění zákonných podmínek zpochybnil, neuvedl. Z předložené spisové dokumentace má odvolací orgán přitom za dostatečně prokázané, že všechny výše uvedené podmínky byly naplněny*“. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli v tom, že by správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], když se výslovně nezabývaly dodržením povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, když k jejímu nesplnění stěžovatel ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Úkolem správních orgánů totiž není předjímat a vyvracet veškeré myslitelné námitky účastníka řízení, a tím de facto nahrazovat jeho úlohu a pozici. Podle § 89 odst. 2 správního řádu potom „*odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016 - 28, body 27 až 30). [22] Krajský soud pak nepochybil tím, že za situace absence procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k otázkám, které stěžovatel řádně zpochybnil teprve v podané žalobě, a správní spis tak neobsahoval příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech). Takový postup plně konvenuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71. Krajský soud totiž neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, ale doplnil dokazování toliko ve vztahu namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 - 43, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39). [23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda dokazování provedené krajským soudem nevykazovalo vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. [24] Stěžovatel v žalobě mimo jiné namítl, že nebyly splněny podmínky pro provádění měření rychlosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Na podkladě uvedené žalobní námítky přistoupil krajský soud při jednání dne 12. 9. 2019 k doplnění dokazování za účelem zjištění, zda byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů vhodným

způsobem uveřejněna. [25] Krajský soud provedl dokazování listinou - otiskem obrazovky (printscreenem) webových stránek města Židlochovice. Otisk obrazovky obsahoval informace o stacionárních radarech v obci Rajhradice, které jsou zveřejňovány na webových stránkách města (<https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>), a to ke dni 3. 8. 2016, tedy po spáchání správního deliktu (15. 3. 2016). V této souvislosti krajský soud dále konstatoval, že je přesvědčen o tom, že i před datem 3. 8. 2016 bylo možné na stránkách města Židlochovice dohledat informace o zřízení měřicího zařízení na nyní [26] Takový postup však nelze aprobovat. Přestože lze obecně konstatovat, že uveřejnění informace na webových stránkách obce je možné považovat za vhodný a dostatečný způsob uveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, jak vyplývá také z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 42, je nutné zdůraznit, že z hlediska splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu. S ohledem na proměnlivost webových stránek v čase není informace získaná provedením důkazu později zachyceného stavu webových stránek s to sama o sobě způsobila osvědčit naplnění povinnosti obecní policie podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 - 48, který se zabýval obdobnou situací co do aktuálnosti znění webových stránek jako v nyní posuzovaném případě (srov. přiměřeně rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 09/2019 - 39, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35). [27] S ohledem na výše uvedené pak zdejšímu soudu nezbylo než konstatovat, že krajský soud pochybil, když dovodil, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni spáchání správního deliktu na podkladě obsahu webových stránek k pozdějšímu datu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). [28] Stěžovatel dále namítal, že ve výroku správního rozhodnutí měl být uveden i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení v rozhodné době stanovilo, že „*při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*“. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nedůvodnou. Stěžovatel neuvádí, jak mu namítané (údajné) formulační pochybení mělo přitížit. Ostatně si lze stěží představit, že by mohlo jít o jiné než čistě formální pochybení, neboť stěžovateli byla v podmínkách § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena nejnižší možná pokuta (1.500 Kč). Případné uvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (resp. následně i odůvodnění) prvostupňového rozhodnutí by tedy nemohlo mít ve vztahu k výši uložené pokuty jakýkoli pro stěžovatele příznivý účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39). [29] Pokud jde o námitku podjatosti, zdejší soud ze správního spisu ověřil, že v doplnění odvolání stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči správním orgánům obou stupňů (všem úředním osobám, starostovi i hejtmanovi) spočívající v tom, že zaměstnanci městského úřadu i žalovaného měli být

finančně motivováni k vydávání odsuzujících rozhodnutí a zamítání odvolání v řízení o přestupcích. Žalovaný posoudil vznesenou námitku podjatosti tak, že směřuje proti úředním osobám, které se aktivně a bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu, tedy osobám stanoveným podle § 15 odst. 4 správního řádu jako osobám oprávněným v dané věci konat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33). Nepředložil tedy námitku k vyřízení Ministerstvu dopravy (tj. představenému krajského úřadu i hejtmána), ale podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, o ní rozhodl služebně nadřízený úředních osob (tj. vedoucí odboru dopravy) usnesením ze dne 20. 7. 2017, č. j. JMK 101738/2017, který ji v odůvodnění usnesení označil za nedůvodnou (odvolání stěžovatele pak bylo zamítnuto rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 13. 3. 2018, č. j. 983/2017-160-SPR/5). Obdobnou situací, týkající se v podstatě totožné námitky podjatosti vznesené vůči správním orgánům a již se v soudním řízení správním dovolával tentýž zástupce, se již Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval (viz např. rozsudek ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 - 50). Dospěl přitom k závěru, že tato námitka byla nesmyslná, a proto nemohla vést k postupu podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz body 9 až 20 zmíněného rozsudku, včetně tam citované judikatury). V projednávané věci tudíž kasační soud v souladu se zmíněným rozsudkem osmého senátu, na nějž pro stručnost odkazuje, přisvědčuje závěru krajského soudu, podle něhož neměla stěžovatelova námitka podjatosti racionální základ, byla obstrukčního charakteru a žalovaný tak nepochybil při jejím vyřízení (naopak postupoval nadstandardně, když o ní rozhodnul samostatným usnesením).“

42. Soud i po opětovném posouzení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
43. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
44. Správnímu orgán I. stupně byl dne 18. 3. 2016 písemností, č. j. X, Městskou policií Židlochovice (dále jen „MP“) oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci – číslo snímku X z radarového zařízení Ramer R10/15/0184. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že dne 15. 3. 2016 v X hod v obci R. na ulici H. č. p. 477 blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno měřicím zařízením Ramer R10, výrobní číslo 15/0184, které je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení jeho parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky MP dle návodu k obsluze. MP v oznámení přestupku rovněž uvedla, že je stacionární radar umístěn v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona a jedná se o stanoviště schválené PČR. K oznámení byl připojen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeního měření.
45. Do spisu byl dále zařazen dokument PČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby dopravní policie nazvaný jako „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice – stanovisko“ ze dne 9. 7. 2015, č. j.

KRPB-113014-4/ČJ-2015-0600DP-TICH, dle kterého PČR určila ve smyslu ustanovení § 79a silničního zákona místo pro měření rychlosti MP v obci Rajhradice dle odsouhlasené přílohy, s tím, že platnost stanoviska byla dva roky od data jeho vydání. Ve spisu se rovněž nachází ověřovací list č. 213/15 ze dne 22. 10. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr RAMER 10T, vyr. č. 15/0184, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 21. 10. 2016. Součástí spisu byla dále karta vozidla reg. zn. X, dle které byl od 19. 5. 2014 žalobce provozovatelem vozidla.

46. Správní orgán I. stupně zaslal dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dne 27. 4. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis D. P., ve kterém bylo uvedeno, že vozidlo řídil v daném okamžiku právě D. P.. Písemnost byla rovněž podepsána jako osoba D. P. Správní orgán I. stupně vydal dne 2. 5. 2016 příkaz, ve kterém uznal D. P. vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Dle přiložené doručenky byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 4. 5. 2016, vložena do schránky byla dne 17. 5. 2016. Dne 1. 6. 2016 sdělil D. P. správnímu orgánu I. stupně telefonicky novou adresu pro doručování, na kterou mu následně správní orgán znovu zaslal příkaz, který si D. P. dle doručenky osobně převzal dne 6. 6. 2016. Dne 17. 6. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání/odpor proti rozhodnutí o přestupku, které podal D. P. s tím, že dané vozidlo nikdy neřídil, v danou dobu se v Rajhradici nepohyboval, ze strany správního orgánu I. stupně neobdržel žádnou výzvu a nikdy se k přestupku nevyjadřoval. Správní orgán I. stupně dne 22. 6. 2016 rozhodl o zastavení řízení o přestupku.
47. Dne 1. 8. 2016 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. X, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal dne 12. 8. 2016 žalobce prostřednictvím společnosti O. V. s.r.o. odpor, k čemuž doložil plnou moc k zastupování žalobce. Písemností ze dne 17. 10. 2016, č. j. X, byl zmocněnec žalobce vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 8. 11. 2016. Dle záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 8. 11. 2016, č. j. X, se žalobce ani jeho zmocněnec tohoto úkonu nezúčastnili.
48. Dne 9. 11. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal zmocněnec žalobce dne 29. 11. 2016 blanketní odvolání. Žalobce byl dne 7. 12. 2016 vyzván k odstranění nedostatků odvolání. Dne 30. 6. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění odvolání, ve kterém žalobce mj. uvedl: „*Odvolatel rovněž namítá podjatost oprávněných úředních osob správního orgánu prvního i druhého stupně, neboť se dnešního dne dozvěděl, že by tyto osoby měly být motivovány tak, aby vydávaly odsuzující rozhodnutí/zamítaly odvolání, neboť pokud tak nečiní, je jim snižováno osobní ohodnocení atp., a to údajně na pokyn starosty/hejtmana kraje, jejichž podjatost odvolatel proto také navrhuje. Jako důkaz odvolatel navrhuje provést informace o platech úředních osob příslušných odborů za posledních 12 měsíců tak, aby bylo zřejmé,*

z čeho se plat skládá, za co jednotlivé složky jsou, kdo o nich rozhoduje, proč byly uděleny, a dále informace o počtu vydaných rozhodnutí jednotlivými úředními osobami v meritu a jejich výrok („uznán vinným“, „zproštěn“, „odvolání zamítnut“, ...).“

49. Vedoucí odboru dopravy žalovaného vydal dne 20. 7. 2017 usnesení, č. j. X, sp. zn. X, kterým rozhodl, že se podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu námitka podjatosti uplatněná žalobcem proti úředním osobám zamítá a oprávněné osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování ve věci. Dne 16. 8. 2017 bylo žalovanému doručeno blanketní odvolání žalobce proti usnesení o námitce podjatosti.
50. Dne 20. 9. 2017 bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí.
51. Soud předně upozorňuje, že cíleně nevypořádával námitky v pořadí, v jakém byly uplatněny žalobcem, jelikož v některých z nich brojil žalobce na různých místech žaloby proti napadenému rozhodnutí z obdobných souvisejících důvodů. Tyto dílčí námitky proto soud vypořádal jako jeden celek bez ohledu na to, jak byly uplatněny.

Automatizovaný technický prostředek

52. Ve dvou částech žaloby brojil žalobce proti využití automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti vozidla. Brojil jak proti nedostatečné specifikaci ve výroku rozhodnutí (pravděpodobně prvostupňového), tak i proti odůvodnění (tétož rozhodnutí).
53. Pokud žalobce namítl, že z výroku není patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno, nepovažuje soud tuto námitku za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
54. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.
55. Z výše uvedeného ustanovení plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
56. Základem skutkové podstaty je, aby ke zjištění porušení pravidel provozu došlo automatizovaným technickým prostředkem. Při dělení technických prostředků na automatizované a manuálně obsluhované není podstatný typ rychloměru, ale pouze a jediné schopnost fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, dle kterého: *„Zcela správně přitom (pozn. soudu: krajský soud) poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární,*

svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“

57. Samotný typ rychloměru nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjištění skutkového stavu, které se má promítnout do odůvodnění a mít oporu ve správním spise.

Neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona

58. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona, které zcela absentuje i v jeho odůvodnění.
59. Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve znění účinném v době spáchání deliktu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tedy nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci. V případě napadených rozhodnutí správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku svého rozhodnutí.
60. Co se týče odůvodnění sankce, je správnímu orgánu při jejich ukládání svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. (...) Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (...) Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení

uvážení soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33.

61. Soud nijak nepopírá, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve věci sankce je víc než úsporné, nicméně s ohledem na to, že správní orgán I. stupně na straně 5 jasně konstatoval, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a sankce byla žalobci uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, považuje soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť s ohledem na minimální výši sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje prvostupňové rozhodnutí žádný exces ani prvky svévole. Zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 1 500,- Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, neboť nižší sankci zákon v době rozhodování správního orgánu ani neumožňoval uložit.
62. Ani Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou tuto námitku nedůvodnou, když uvedl, že stěžovatel dále namítal, že ve výroku správního rozhodnutí měl být uveden i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení v rozhodné době stanovilo, že „při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán“. Nejvyšší správní soud shledává žalobce neuvádí, jak mu namítané (údajné) formulační pochybení mělo přitížit. Ostatně si lze stěžít představit, že by mohlo jít o jiné než čistě formální pochybení, neboť stěžovateli byla v podmínkách § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena nejnižší možná pokuta (1.500 Kč). Případné uvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (resp. následně i odůvodnění) prvostupňového rozhodnutí by tedy nemohlo mít ve vztahu k výši uložené pokuty jakýkoli pro stěžovatele příznivý účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39).

Dopravní nehoda – nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vada výroku

63. Žalobce ve vztahu ke znaku skutkové podstaty, který lze popsat jako absence dopravní nehody, brojil jak proti vadám výroku, tak i proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jelikož spolu oboje souvisí, vypořádal soud tyto části dvou různých žalobních námitek společně.
64. Předně k náležitostem výroku rozhodnutí o správním deliktu. Podle názoru zdejšího soudu není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných

skutečností. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, považuje zdejší soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 – 35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

65. Jestliže žalobce tvrdí, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu s ohledem na neuvedení absence dopravní nehody, směřuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu.
66. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty tedy není absence následku v podobě dopravní nehody.
67. Naopak v ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona byly vymezeny zákonné podmínky tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
68. Shora uvedený popis skutku umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona a bylo věcí řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 silničního zákona pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.
69. Nad rámec všeho výše uvedeného považoval soud za vhodné vyjádřit se obecně k požadavku na konstatování a prokazování absence dopravní nehody jakožto následku deliktního jednání.
70. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný.

71. V případě podmínky „*absence následku v podobě dopravní nehody*“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „*prokázána pouze prokázáním*“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „*příčin a následků*“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (jízda vyšší než povolenou rychlostí) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
72. Po žalovaném, resp. správním orgánu I. stupně, je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. vozidlo bylo na fotografii zachyceno při jízdě ve zjevně provozuschopném stavu), v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS: „*Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neprokazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje rovněž v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ostatní části námitky nepřezkoumatelnosti

73. K ostatním námitkám týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného, resp. prvostupňového, rozhodnutí uvádí soud následující.

Souhrnné zjištění

74. Zdejší soud nedospěl k závěru, že by správní orgán I. stupně ve věci provedl nezákonné tzv. souhrnné zjištění. Žalobce totiž paušálně hodnotí obsah prvostupňového rozhodnutí jako souhrnné zjištění a souhrnné hodnocení veškerého provedeného dokazování. Tak tomu ale není. Prvostupňové rozhodnutí se ve věci skutku rozpadá do dvou částí. První je odůvodnění zastavení přestupkového řízení proti údajnému řidiči vozidla, D. P., a druhou je zdůvodnění skutkové a právní věty výroku rozhodnutí. Správní orgán uvedl jasný výčet důkazů, z nichž následně vyvodil skutkový závěr.

75. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, ve věci

sp. zn. IV. ÚS 3902/11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „(...) *odvolací soud, ačkoliv*

v intencích § 213 a 213a o. s. ř. dokazování doplnil, v odůvodnění napadeného rozsudku (ani v nezbytném rozsahu) neuvedl, jaká skutková zjištění učinil z každého z provedených důkazů, případně konkrétně vymezených skupin důkazů, resp. myšlenkově se k nim stran této druhé alternativy co do společného hodnocení - umožňuje-li to jejich charakter a kontext - v rámci vyložení rozhodovacích důvodů nevymezil.“ Z uvedené citace jasně vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a které je třeba samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, umožňuje-li to jejich charakter a kontext. V nyní posuzované věci se podle názoru zdejšího soudu jedná právě o takovou skupinu důkazů, neboť všechny jednotlivé shromážděné důkazy jsou spojené s jediným místem, jediným jednáním a jediným časovým okamžikem, přičemž je nutné je vykládat v jejich společném kontextu, jak správně učinil správní orgán I. stupně. Soud proto na jeho postupu neshledává žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí.

Provedení měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

76. S postupem, který žalobce označil jako souhrnné zjištění a který soud neshledal v rozporu

se zákonem, souvisí tvrzená absence odůvodnění závěru, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že mezi důkazy byly jak radarový záznam z měření vozidla, tak i kopie ověřovacího listu rychloměru. Z těchto dvou listin jednoznačně vyplývá, že k měření rychlosti došlo v automatizovaném režimu ověřeným rychloměrem, přičemž skutečnost, že ani v odůvodnění není uveden typ rychloměru, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť stejně jako v případě výroku i pro odůvodnění je podstatný pouze způsob měření rychlosti, nikoliv samotný rychloměr. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, tak není rozhodné to, o jakou značku a typ rychloměru se jedná, zda se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu

s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), ani to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž

jméno

je

v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umísťován ad hoc). Je logické, že každý podobný přístroj je před započetím jeho užívání (nejen) v automatizovaném režimu třeba umístit, nastavit a uvést do provozu (rozsudek Nejvyššího

správního

soudu

ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. 5 As 177/2017). Tak tomu je i v případě rychloměru Ramer 10T, výrobní číslo 15/0184. Ramer 10T je stacionárním zařízením, jež provedlo měření v automatizovaném režimu bez obsluhy. Ze správního spisu (a ani z jiných okolností

projednávané věci) nelze usuzovat, že by měření proběhlo přístrojem kýmkoliv obsluhovaným. Jednalo se tedy nepochybně o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích

ve smyslu § 125 odst. 2 písm. a) silničního zákona. Za této situace považoval soud shodně

se žalovaným za zcela nadbytečné provádět dokazování návodem k obsluze použitého rychloměru či výsledkem strážníka provádějícího měření. Žalovaný se s navrhanými důkazy zcela řádně a dostatečně vypořádal na straně 6 napadeného rozhodnutí, když uvedl,

že ze shromážděných podkladů jsou všechny relevantní skutečnosti dostatečně zřejmé a navržené důkazy nejsou způsobilé tyto skutečnosti zpochybnit. Soud proto nemohl této námitce v celé její šíři vyhovět.

77. Pokud se týká úvah, které v návaznosti na podané odvolání ve svém rozhodnutí uvedl k této otázce žalovaný, nejedná se navzdory přesvědčení žalobce o nahrazení absentujících úvah správního orgánu I. stupně žalovaným, což by mělo za následek krácení možností žalobce. Krajský soud upozorňuje, že prvostupňové a napadené rozhodnutí je nutno brát jako jeden celek. Pokud tedy žalovaný pouze rozvinul, a to v návaznosti na konkrétní odvolací námitky žalobce, úvahy správního orgánu I. stupně týkající se provedení měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, jednalo se z jeho strany o zcela legitimní postup.

Absence hodnocení naplnění podmínek dle ustanovení § 79a silničního zákona

78. V další části námitek brojil žalobce proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci hodnocení naplnění podmínek dle ustanovení § 79a silničního zákona, absenci posouzení uveřejnění zřízení rychloměru a označení příslušného úseku značkami.
79. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
80. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
81. Z citovaného ustanovení § 79a silničního zákona v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií. Není proto žádný důvod, aby se jimi správní orgány zabývaly.
82. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice - stanovisko“, ze kterého vyplývá, že

obec Rajhradice byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Soud rovněž provedl dokument nazvaný „Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad a Rajhradice – stanovisko“ ze dne 5. 6. 2017, č. j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DO-TICH, vydaný PČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odborem služby dopravní policie, ve kterém je mj. konkrétně uvedeno: „*V minulosti již Policií ČR byla předmětná místa, k měření nejvyšší dovolené rychlosti, v kontextu § 79a zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), určena stanoviskem č.j. KRPB-113014-3/ČJ-2015-0600DP-TICH a č.j. KRPB-113014-4/ČJ-2015-0600DP-TICH.*“ Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktárnímu jednání došlo právě v této obci a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER, který odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.

83. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úseku, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v tomto místě rychlost měřit. Ke stejnému závěru přitom dospěl rovněž žalovaný, a to na straně 6 napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zcela evidentní, proč žalovaný vyhodnotil námitku stran nesplnění zákonných podmínek měření jako nedůvodnou, proto soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že se žalovaný touto odvolací námitkou nezabýval.

Uveřejnění zřízení rychloměru

84. Součástí námitek, kterými napadal žalobce rozhodnutí správních orgánů pro nepřezkoumatelnost, byl i poukaz na to, že pokud by skutečně použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nepochybně by se jednalo o stálý automatický technický systém, a tedy by se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, jinak je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla, a měření bylo prováděno protiprávně. Nic takového však správní orgán neřešil a ani neprokázal, nebylo tedy prokázáno splnění zákonné podmínky měření dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
85. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
86. Smyslem druhého odstavce citovaného ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno. Zákon ani jiné další předpisy nestanoví, jakým způsobem se má tato informace zveřejnit.

87. Podle názoru soudu je zcela nesprávná a nelogická argumentace žalobce, že v případě, když se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán Městský úřad Židlochovice, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od MP Židlochovice.
88. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti (nad rámec uvedeného soud konstatuje, že informace o stacionárních radarech v obci Rajhradice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice: <https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html>), a proto zjevně nejsou pro správní orgán I. stupně nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Správní orgán I. stupně vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující a žalobce jako účastník proti nim nijak v řízení nebrojil.
89. Zdejší soud nadto provedl v průběhu ústního jednání dne 12. 9. 2019 dokazování printscreenem webové stránky města Židlochovice, konkrétně sekce Odbor dopravy a části nazvané jako Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla – měření stacionárními radary MP Židlochovice, jejíž součástí je jak odkaz na dokument nazvaný „Schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad a Rajhradice – stanovisko“ ze dne 5. 6. 2017, č. j. KRPB-118628-1/ČJ-2017-0600DO-TICH, ve kterém je konkrétně uvedeno: „V minulosti již Policií ČR byla předemětná místa, k měření nejvyšší dovolené rychlosti, v kontextu § 79a zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), určena stanoviskem č.j. KRPB-113014-3/ČJ-2015-0600DP-TICH a č.j. KRPB-113014-4/ČJ-2015-0600DP-TICH.“, tak i jednotlivé ověřovací listy užívaných měřicích přístrojů. Na straně 4 předloženého printscreenu je poté uvedeno: „**Vytvořeno 3.8.2016 8:03:43 – aktualizováno 18.7.2019 8:31:06.**“ Krajský soud je přesvědčen o tom, že i před datem 3. 8. 2016 bylo možné na stránkách města Židlochovice dohledat informace o zřízení měřicích zařízení na nyní posuzovaných místech, byť vzhledem k časovému odstupu od spáchání jednotlivých vytýkaných jednání a projednání věci před zdejším soudem již bohužel nelze zpětně prokázat tento relevantní obsah předemětných stránek v daném období. Je však třeba poznamenat, že je otázka, zda by i za situace, kdy by skutečně zřízení měřicích zařízení nebylo na stránkách města Židlochovice uveřejněno, měla tato skutečnost nějaký vliv na výsledek správnosti měření rychlosti vozidel těmito měřicími zařízeními, když je povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovena přímo zákonem. Soud nadto posoudil, že namítané ustanovení § 24b zákona o obecní policii směřuje primárně toliko na ochranu osobních údajů, nikoliv na správnost provedeného měření měřicím zařízením, které mělo v posuzované době platné ověření.

90. Nejvyšší správní soud k takovému postupu zdejšího soudu především uvedl (body 24 až 27 odůvodnění): „*Takový postup však nelze aprobovat. Přestože lze obecně konstatovat, že uveřejnění informace na webových stránkách obce je možné považovat za vhodný a dostatečný způsob uveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, jak vyplývá také z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 42, je nutné zdůraznit, že z hlediska splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu. S ohledem na proměnlivost webových stránek v čase není informace získaná provedením důkazu později zachyceného stavu webových stránek s to sama o sobě způsobilá osvědčit naplnění povinnosti obecní policie podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 - 48, který se zabýval obdobnou situací co do aktuálnosti znění webových stránek jako v nyní posuzovaném případě (srov. přiměřeně rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 09/2019 - 39, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35). S ohledem na výše uvedené pak zdejšímu soudu nezbylo než konstatovat, že krajský soud pochybil, když dovodil, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni spáchání správního deliktu na podkladě obsahu webových stránek k pozdějšímu datu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“*
91. S ohledem na shora uvedený názor Nejvyššího správního soudu, zdejší soud při jednání dne 23. 2. 2023 provedl dokazování listinou - otiskem obrazovky (printscreenem) webových stránek města Židlochovice. Otisk obrazovky obsahoval informace o stacionárních radarech v obci Rajhradice, které jsou zveřejňovány na webových stránkách města (<https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>), a to již ke dni 3. 1. 2013, tedy před spácháním správního deliktu dne 15. 3. 2016. V tomto znění pak byly obsah webových stránek i k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu žalobcem, což nebylo žádným způsobem zpochybněno.
92. Za této procesní situace se soud již nezabýval tím, zda je možné stacionární radary považovat za zařízení dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

Skryté měření

93. Nedůvodné jsou i námitky proti tvrzenému skrytému měření rychlosti, ke kterému nemá MP zmocnění a nenaplnění účelu zákona skrytým měřením.
94. Odkaz žalobce na ustanovení § 158d trestního řádu je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci PČR při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochozí proto k zásahům do osobní sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Obecní policie je oprávněna k měření rychlosti

v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.

95. V této souvislosti je zcela nesmyslná poznámka o větší účinnosti viditelného měření, neboť účelem měření rychlosti není donutit řidiče zpomalit tím, že bude vidět policistu měřícího rychlost, nýbrž kontrola dodržování předpisů, které má řidič dodržovat bez ohledu na to, zda na krajnici vozovky stojí policista s radarem, nebo ji kontroluje stacionární radar, nebo není prováděna kontrola žádná. Zvýšení bezpečnosti silničního provozu tak nelze dosáhnout stacionárními radary o nic více než umístěním policistů na silnice s ručními radary, neboť jakékoliv měření rychlosti je primárně kontrola dobrovolného dodržování dopravních předpisů. I samotné tvrzení žalobce, že v případě viditelného měření rychlosti „zpomalí asi každý řidič“ je ryze spekulativní, např. řidič, který jede v rychlostním limitu dané komunikace, jistě nemá důvod zpomalovat.

Diskriminace

96. Pokud jde o námitku týkající se diskriminace českých provozovatelů vozidel (taktéž proto, že je měření rychlosti prováděno na automobilech a nikoli na motocyklech), krajský soud ji pokládá za ryze účelovou a nijak nesouvisející s konkrétním projednávaným případem. Žalobce tuto svou námitku naprosto ničím nepodložil, tedy žádnými konkrétními případy, z nichž by bylo možné usuzovat na diskriminaci českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům zahraničním či diskriminaci provozovatelů automobilů oproti provozovatelům motocyklů. Vzhledem k tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání diskriminace, resp. tvrzeného nerovného zacházení, musí zdejší soud souhlasit se stanoviskem žalovaného v tom, že správní orgány projednávají veškeré přestupky či správní delikty provozovatelů vozidel, o kterých se dozví.

Ověření rychloměru

97. Dále žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí pro absenci důvodů, na základě kterých by dospěl správní orgán k závěru, že použitý rychloměr byl řádně ověřen. Obsahem správního spisu je ověřovací list č. X použitého rychloměru výr. č. 15/0184 (který byl dle záznamu o přestupku k měření rychlosti vozidla žalobce použit) s platností od 22. 10. 2015 do 21. 10. 2016. Ke spáchání deliktního jednání došlo 15. 3. 2016, tedy v uvedeném rozmezí. Ověřovací list byl proveden jako důkaz a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, že i na základě tohoto podkladu dospěl správní orgán k závěru o spáchání správního deliktu.
98. Soud nevidí důvod k tomu, aby správními orgány vracel jejich rozhodnutí k doplnění věty o tom, že u ověřovacího listu vyplývá, že byl rychloměr ověřen, jestliže ze správního

spisu jasně vyplývá, že tomu tak bylo. Krajský soud nadto znovu konstatuje, že žalobce ani v tomto případě své tvrzení nijak blíže důkazně nepodložil a neuvedl ani odkaz na zdroj jeho informací o vydání ověřovacího listu k použitému rychloměru v rozporu s přepisy či tvrzením poškození rychloměrů.

Naplnění materiální stránky deliktu

99. V rámci námitek nepřezkoumatelnosti brojil žalobce i proti neodůvodnění závěru, že se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka deliktu.
100. K naplnění materiální stránky deliktu musí soud konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45)). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, uvedl, že: „*Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.*“
101. Aby společenská nebezpečnost jednání nebyla naplněna, musely by ve věci existovat zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012 – 35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 – 34).
102. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil, pouze namítal neodůvodnění závěru, že se v případě žalobce tyto nevyskytly. Je třeba říci, že správní orgán I. stupně použil formulaci „*takové okolnosti však shledány nebyly.*“ Na takový závěr má správní orgán bezpochyby právo, pokud s tímto závěrem žalobce nesouhlasil, nic mu nebránilo, aby věcně uvedl skutečnosti, které podle něj vylučují materiální stránku deliktu. Podle názoru zdejšího soudu správní orgán I. stupně jasně konstatoval, že již naplněním formálních znaků došlo v tomto případě k naplnění materiální stránky, což je obecně správný závěr, který je nadto v intencích souzené věci pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zcela dostačující. V případě nutnosti prokazovat neexistenci skutečností odůvodňujících absenci materiální stránky by se jednalo o aplikaci tzv. negativní důkazní teorie (ke které se zdejší soud podrobně vyjádřil již výše) a nelze spravedlivě požadovat po správním orgánu, aby prokazoval něco, co nenastalo.

Šablonovitost

103. Zdejší soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro jeho zjevnou šablonovitost. Obsah napadeného i prvostupňového rozhodnutí je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (dnes přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace na prokázání skutkového stavu i právní hodnocení.
104. Podle názoru soudu jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného pojednávají o všech relevantních skutečnostech, které byly o deliktním jednání zjištěny. Současně z nich vyplývá, jakým způsobem se správní orgány zabývaly aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav a z obou napadených rozhodnutí je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně i žalovaný řídily.
105. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto skutkově i právně shodných situacích, nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
106. Krajský soud tak považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro tvrzený nedostatek důvodů a šablonovitost za nedůvodnou.

Vady výroku

107. V případě námitek žalobce proti výroku rozhodnutí se zdejší soud na tomto místě již nebude věnovat těm částem námitek, které vypořádal výše (automatizovaný technický prostředek – typ rychloměru, uvedení absence dopravní nehody ve výroku, problematika ustanovení § 125e zákona o silničním provozu). Ze setu dílčích námitek, kterými žalobce brojil proti tvrzeným vadám výroku, proto zůstávají k vypořádání pouze dvě námitky. První je ta, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
108. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že závěr o spáchání přestupku nelze obecně přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán zvolil formulaci např. *jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku*, nicméně podle názoru zdejšího soudu se jedná toliko o formální pochybení, které

nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobce, který není sankcionován za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sám žalobce v rámci této námitky netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jeho hmotných nebo procesních práv. I tato námitka je proto nedůvodná.

109. Pokud se druhé námitky týkající se uložení pokuty podle ustanovení, které v době rozhodování správního orgánu I. stupně neexistovala, ani tuto námitku nevyhodnotil soud jako důvodnou.
110. Krajský soud uvádí, že se pokuta za správní delikt primárně ukládá dle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona, dle kterého se za správní delikt podle odstavce 1 *uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Teprve následně se v návaznosti na toto ustanovení postupuje při ukládání pokuty za správní delikt dle rozmezí pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu jednání vykazuje. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně nesprávně ve výroku svého rozhodnutí odkázal na rozmezí pokuty dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, kde bylo rozmezí pokuty za spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona upraveno ve znění účinném toliko do 19. 2. 2016, když měl správně odkázat na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona ve znění do 30. 6. 2017, avšak tato vada neměla žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Je tomu tak proto, že obě zmíněná ustanovení stanovovala za tentýž přestupek pokutu ve shodném rozmezí 1 500,- Kč až 2 500,- Kč, proto žalobci nemohla být pochybením správního orgánu způsobena žádná újma.

Námitka podjatosti

111. Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
112. Podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení *namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodce bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*
113. Podle ustanovení § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu *do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*
114. Krajský soud předně poznamenává, že z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že rozhodnutí o námitce podjatosti je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a lze ho napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím správního orgánu o věci samé (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 226/2016 -

- 27). Rozhodnutím o námitce podjatosti se vytváří předpoklady pro rozhodnutí ve věci samé. Proto při přezkumu meritorního rozhodnutí může být shledána důvodnou námitka vady řízení spočívající v rozhodnutí podjatou úřední osobou či nesprávné vyhodnocení otázky systémové podjatosti. Žalobce tak nepochybně byl i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí oprávněn brojit proti vyřešení otázky podjatosti.
115. Z ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu „*lze důvodně předpokládat*“ vyplývá, že by vznesená námitka podjatosti úřední osoby měla být plausibilně odůvodněná. Buď účastník řízení, nebo úřední osoba sama jsou vždy povinni námitku podjatosti úřední osoby nejen vznést, ale též i odůvodnit, neboť jinak by představený úřední osoby nemohl o jejím vyloučení z provádění úkonů ve věci kvalifikovaně rozhodnout (srov. HRABÁK, J., NAHODIL, T. Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou. 4., aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012).
116. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že o podjatosti úřední osoby lze hovořit pouze v některých zákonem předpokládaných případech, kterými jsou: 1) poměr k účastníkům, 2) poměr k projednávané věci, 3) účast na řízení týkajícím se projednávané věci v jiném stupni. Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.
117. Obecně platí, že není-li včasná jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem na zákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 2/2013 - 22, nebo ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32). Námitku podjatosti je ovšem třeba zároveň posuzovat nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně. Například v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010 - 385, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nevypořádání námítky podjatosti nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí v případě, že byla vznesena nekonkrétní všeobecná námitka podjatosti všech zaměstnanců žalovaného správního orgánu, odůvodněná pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem řízení před odvolacím orgánem. Taková námitka je totiž prima facie nedůvodná.

118. Předložit k rozhodnutí nadřízenému dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu je tedy třeba takovou námitku účastníka řízení, z jejíž formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná, její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné, a která byla uplatněna včas, tedy bez zbytečného odkladu. Smyslem právního institutu vyloučení úřední osoby z rozhodování je zamezit podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Není naopak žádoucí, aby byl vždy jako námitka podjatosti v odvolacím řízení vyhodnocen nesouhlas účastníka řízení s prvostupňovým rozhodnutím, postupem správního orgánu v jiných správních řízeních či nesouhlas s územně plánovací dokumentací, kterou vydává obec v samostatné působnosti (i kdyby byl v podání, které je z větší části nesrozumitelné, použit pojem „podjatost“). Takový postup by bez jakéhokoli smyslu pouze oddaloval naplnění účelu správního řízení – vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 – 83).
119. Podle zdejšího soudu s ohledem na skutečnost, že se nejedná o námitku podjatosti, jež by obsahovala konkrétní adresné důvody nasvědčující podjatosti oprávněné úřední osoby, z níž nadto nikterak důvěryhodně neplyne, že by takovou námitku žalobce nemohl uplatnit dříve, neměl postup žalovaného, který námitku podjatosti, ve které byl zmíněn i samotný hejtman kraje, nepředložil služebně nadřízenému hejtmankraje, nýbrž o ní rozhodl sám, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Takto formulovaná námitka podjatosti je nadto zcela účelová. Není rozkryt její údajný zdroj a není ani postavena do jakýchkoli věrohodných a racionálních souvislostí. Argument o finanční zainteresovanosti úředních osob na výsledku jejich rozhodování by mohl žalobce uplatnit proti jakékoli úřední osobě žalovaného či správního orgánu I. stupně, aniž by tuto osobu musel jmenovat, a tedy její jméno znát; pokud jde o hejtmankraje Jihomoravského kraje, jeho jméno je veřejně známo. Krajský soud upozorňuje, že nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů či dokonce bez důkazů (jako v nyní posuzovaném případě), bude takové obvinění z opatrnosti akceptováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30). Podaná námitka podjatosti má dle názoru zdejšího soudu všechny typické znaky zneužití práva, neboť soud je z jeho vlastní činnosti známo, že zmocněnec žalobce ve správním řízení, společnost O. V. s.r.o., podává shodné námitky podjatosti k různým správním orgánům za účelem zahltit správní orgány a dosáhnout tak zániku odpovědnosti za přestupek.
120. Krajský soud má proto za to, že v nyní posuzovaném případě nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí skutečnost, že žalovaný nepředložil námitku podjatosti vůči hejtmankraje služebně nadřízenému hejtmankraji, a to právě z toho důvodu, že námitka podjatosti uplatněná žalobcem byla zcela nekonkrétní a všeobecná a směřující

jak na zaměstnance správního orgánu I. stupně, tak žalovaného, jakož i na hejtmana kraje, přičemž tato obecná námitka byla odůvodněna pouze a jenom dalším obecným odkazem na jejich případnou finanční zainteresovanost. Taková námitka podjatosti proto byla zcela evidentně nedůvodná. I přes tyto skutečnosti se jí žalovaný řádně zabýval a rozhodl o ní samostatným usnesením, ačkoliv by, dle názoru soudu, s ohledem na výše zmíněné okolnosti uplatněné námitky, zcela postačovalo její vypořádání v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.

121. Soud tedy uzavírá, že se v tomto směru zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v usnesení o zamítnutí námitky podjatosti. Má za to, stejně jako žalovaný, že s touto námitkou se správní orgány správně vypořádaly a nad to nemá již, coby k věci dodal. Žalovaný se v tomto usnesení velmi podrobně zabýval důvody, pro které podanou námitku podjatosti zamítl. Námitku pokládá za nedůvodnou.
122. K námitce podjatosti se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku v bodě 29 odůvodnění, přičemž především uvedl: „*Pokud jde o námitku podjatosti, zdejší soud ze správního spisu ověřil, že v doplnění odvolání stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči správním orgánům obou stupňů (všem úředním osobám, starostovi i hejtmanovi) spočívající v tom, že zaměstnanci městského úřadu i žalovaného měli být finančně motivováni k vydávání odsuzujících rozhodnutí a zamítání odvolání v řízení o přestupcích. Žalovaný posoudil vznesenou námitku podjatosti tak, že směřuje proti úředním osobám, které se aktivně a bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu, tedy osobám stanoveným podle § 15 odst. 4 správního řádu jako osobám oprávněným v dané věci konat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33). Nepředložil tedy námitku k vyřízení Ministerstvu dopravy (tj. představenému krajského úřadu i hejtmana), ale podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, o ní rozhodl služebně nadřízený úředních osob (tj. vedoucí odboru dopravy) usnesením ze dne 20. 7. 2017, č. j. JMK 101738/2017, který ji v odůvodnění usnesení označil za nedůvodnou (odvolání stěžovatele pak bylo zamítnuto rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 13. 3. 2018, č. j. 983/2017-160-SPR/5) Obdobnou situací, týkající se v podstatě totožné námitky podjatosti vznesené vůči správním orgánům a již se v soudním řízení správním dovolával tentýž zástupce, se již Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval (viz např. rozsudek ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 - 50). Dospěl přitom k závěru, že tato námitka byla nesmyslná, a proto nemohla vést k postupu podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz body 9 až 20 zmíněného rozsudku, včetně tam citované judikatury). V projednávané věci tudíž kasační soud v souladu se zmíněným rozsudkem osmého senátu, na nějž pro stručnost odkazuje, přisvědčuje závěru krajského soudu, podle něhož neměla stěžovatelova námitka podjatosti racionální základ, byla obstrukčního charakteru a žalovaný tak nepochybil při jejím vyřízení (naopak postupoval nadstandardně, když o ní rozhodnul samostatným usnesením).*“

123. V námitce směřující proti absenci vedení společného řízení o správních deliktech žalobce brojil proti dotčení svých procesních práv. Soud tuto námitku neshledal jako důvodnou.
124. Dle ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona, *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení* *týž obecní úřad obce s rozšířenou působností,* *vede se o těchto deliktech společné řízení.* Odstavec 3 téhož ustanovení specifikuje postup při ukládání pokuty ve společném řízení a uvádí, že *za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.*
125. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námítky dostačující.
126. V posuzované věci brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketním odvoláním, přičemž námitku absence vedení společného řízení uplatnil až v doplnění odvolání, kde uvedl: „*Odvolatel předně namítá, že správní orgán jej současně stíhá za další správní delikt podle § 125f silničního zákona, a je proto nezbytné, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a správní orgán tak dostal šanci postupovat v souladu s § 125g odst. 2 silničního zákona, tj. rozhodovat o všech správních deliktech ve společném řízení.*“ V řízení před soudem žalobce na tuto stručnost zcela navázal, když pouze nad rámec nesouhlasil s postupem žalovaného, který si pouze telefonicky u správního orgánu I. stupně ověřil pravdivost tvrzení žalobce.
127. Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce vede u zdejšího řízení ještě další řízení, vedeném pod sp. zn. X, ve kterém je napadáno rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím téhož správního orgánu I. stupně. Prostudováním obsahu správních spisů dospěl zdejší soud k závěru, že se žalobce nepochybně dopustil více správních deliktů provozovatele vozidla a příslušným k jejich projednávání byl Městský úřad Židlochovice, tj. správní orgán I. stupně. Z přehledu skutečností, které ze spisů vyplynuly, je však zřejmé, že správní orgán I. stupně o předmětných správních deliktech nevedl řízení ani po určitou dobu souběžně.
128. Protože se žalobce druhého postihnutého správního deliktu (pro který je vedeno řízení pod sp. zn. X) dopustil (dne 23. 3. 2017) až v období po oznámení prvostupňového rozhodnutí, jímž byl za spáchání prvního, nyní posuzovaného, správního deliktu potrestán (do dne 14. 11. 2016), kdy bylo žalobci doručení stejnopisu písemného vyhotovení oznámeno prvostupňové rozhodnutí, nejednalo se o jejich vícečinný souběh stejnorodý. Stran tohoto řízení o správním deliktu je tedy námitka žalobce zcela nedůvodná.
129. Pokud se týká jiných, žalobcem blíže nespecifikovaných správních řízení, krajský soud uvádí, že absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před

správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námitky dostačující.

130. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl,
- že z „(...) hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“*
131. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námitky ale žalobce vůbec netvrdí, že by o kterémkoliv dalším z tvrzených přestupků (správních deliktů), které však nikterak blíže nespecifikuje, bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. Žalobce namítal především dotčení svých procesních práv, což v kontextu uvedeného není relevantní. Zároveň zcela nedůvodný je s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu i jeho požadavek na vedení společného řízení a na stanovení souhrnné pokuty.
132. Právě a jedině z tohoto důvodu je uplatněná žalobní námitka nedůvodná. S ohledem na její obsah, resp. žalobcem tvrzené důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Jak již soud výše uvedl, před zdejším soudem není projednávána nad rámec výše specifikované další žaloby žádná jiná žaloba, a žalobci tak vždy zůstává zachováno právo brojít proti pozdějšímu rozhodnutí s námitkou o nedodržení zásady absorpce sazeb.
133. Krajský soud rovněž neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti, která měla spočívat v pouhém telefonickém ověření pravdivosti tvrzení žalobce ze strany žalovaného. Soud považuje s ohledem na výše citovanou obecnost odvolací námitky za zcela dostačující, pokud si žalovaný pravdivost této informace ověřoval u oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně pouze telefonicky, když k takovému postupu přistoupil pouze proto, že mu ani z jiných skutečností (obsahu správního spisu, informací z úřední činnosti žalovaného) nebylo známo, že by žalobcem tvrzené další řízení probíhalo. Takový postup naopak zcela vyhovuje naplnění zásady flexibility a rychlosti řízení. Je třeba souhlasit se žalobcem, že si žalovaný měl o tomto

telefonickém rozhovoru s oprávněnou úřední osobou učinit do správního spisu protokol potvrzující jeho uskutečnění a obsah a seznámit s tímto podkladem žalobce, nicméně takové pochybení samo o sobě nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je tomu tak především proto, že je to právě osoba žalobce, která si má být nejlépe vědoma všech správních řízení, která jsou k její osobě vedena, a taktéž z toho důvodu, že žalobce dokonce ani v podané žalobě nijak konkrétně netvrdí, co by konkrétně k obsahu takového protokolu uvedl, resp. až doposud ani nikterak nespecifikoval správní delikt, pro který mělo být dle jeho přesvědčení vedeno společné řízení. Za takové situace proto nelze mít za to, že by byl žalobce jakkoli zkrácen na svých právech tímto bagatelním pochybením žalovaného.

Protiústavnost

134. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Zavinění

135. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila

objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017

do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne

13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.

136. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.

Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanci lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

137. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon

č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již

3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve

způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.

138. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
139. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
140. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

141. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
142. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje

o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující

se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

143. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

VI. Závěr a náklady řízení

144. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
145. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
146. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
147. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. února 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce